

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาต่างประเทศได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคนไทย เพราะประเทศไทยได้มีการติดต่อกับต่างประเทศในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านการค้า การเมือง สังคม การศึกษา และด้านวัฒนธรรม ในบรรดาภาษาต่างประเทศที่ใช้อยู่ในประเทศไทยนั้น ภาษาที่ได้รับความนิยมสูงสุดคือภาษาอังกฤษ โดยจะเห็นได้จากมีการใช้ภาษาอังกฤษควบคู่กันกับภาษาไทยตามสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ ตามป้ายโฆษณา ชื่อร้านค้า และทางสื่อสารมวลชน เป็นต้น ยิ่งไปกว่านั้นความรู้ที่เกี่ยวกับความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ใหม่ ๆ ส่วนใหญ่ได้รับการพิมพ์เผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ เพราะในบรรดาภาษาต่าง ๆ ในโลก ภาษาอังกฤษเป็นที่ยอมรับว่าเป็นภาษาสากล (พัณณ์ น้อยแสงศรี 2515: 242) สำหรับในวงการศึกษารวมของประเทศไทยนั้น ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาที่นักเรียน นักศึกษาให้ความสนใจเรียนกันมากกว่าภาษาอื่น ถึงแม้ว่าหลักสูตรปัจจุบันจะกำหนดให้เป็นวิชาเลือกก็ตาม (สมิตรา อังวัฒนกุล 2531: 9) สาเหตุที่นักเรียนเลือกเรียนกันมากก็เพราะเล็งเห็นความสำคัญและประโยชน์ของภาษาอังกฤษ ต่อการศึกษาและอาชีพของตนเองในอนาคต กล่าวคือในการศึกษาระดับที่สูงขึ้นนักเรียนจะต้องค้นคว้าหาความรู้จากตำราต่าง ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น โดยเฉพาะนักเรียนที่จะไปเรียนต่อยังต่างประเทศต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี ส่วนในด้านการประกอบอาชีพนั้น อาชีพค้าขาย มีคนเทศก์ พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน พนักงานโรงแรม ฯลฯ จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษมาก

การเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยซึ่งเป็นการเรียนในฐานะเป็นภาษาต่างประเทสนั้น ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญมากที่สุด เพราะคนไทยมีโอกาที่จะอ่านภาษาอังกฤษมากกว่า พูด ฟัง หรือเขียนภาษาอังกฤษ ดังเช่น การวิจัยของนิภา สนสาอดิจิต (2523: 268) เรื่อง การสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจ ซึ่งพบว่าบุคคลากรในหน่วยงานต่าง ๆ ใช้ทักษะการอ่าน

มากที่สุด ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อูซา กาญจนสถิตย์ (2523: 280) เรื่อง การสำรวจความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษในวงการธุรกิจ ซึ่งพบว่าหน่วยงานต่าง ๆ ในวงการธุรกิจมีความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษในปริมาณมาก และทักษะที่ใช้มากที่สุดคือทักษะการอ่าน และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2524: 47) เรื่อง การสำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งพบว่าหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจใช้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง บริษัทห้างร้านใช้ระดับปานกลางไปทางมาก ทักษะที่บุคลากรในแต่ละหน่วยงานใช้มากที่สุดคือทักษะการอ่าน

เนื่องจากทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สำคัญดังกล่าว หลักสูตรจึงได้ให้ความสำคัญโดยการบรรจุรายวิชาทักษะอ่านไว้ในหลักสูตรมากกว่าทักษะอื่น ๆ แต่จากงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนไทย ผลปรากฏว่า ความสามารถดังกล่าวยังอยู่ในระดับไม่เป็นที่พอใจ ดังเช่น รายงานวิจัยของ อังคณา วงศ์สนธิ (2524: 66-67) ที่พบว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล ในเขตจังหวัดนนทบุรี อยู่ในระดับการถ่ายโอน สื่อสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 70 วิชา สังคมท้องถิ่น (2529: 83-84) ได้ศึกษาระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้จากเกณฑ์ 5 ระดับ คือ ระดับกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และ ระดับวิพากษ์วิจารณ์ ส่วนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น สมณฑา วิรุฒญาณ (2531: 82-83) ได้ทำการศึกษา และพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทั้ง 3 ระดับชั้นยังไม่มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษในระดับการถ่ายโอน การสื่อสาร และ การวิพากษ์วิจารณ์ ด้วยเหตุนี้ การเรียนการสอนอ่านจึงต้องการการแก้ไขปรับปรุงอีกมาก

การแก้ไขปรับปรุงการเรียนการสอนอ่านวิธีหนึ่งก็คือ ครูผู้สอนต้องพยายามหา กลวิธีการสอนอ่านที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่อ่านได้มากที่สุด เนื่องจากความเข้าใจในการอ่านเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการอ่าน การที่นักเรียนอ่านออกเสียงได้แต่ไม่เข้าใจสิ่งที่อ่านไม่นับว่าเป็นการอ่าน (Wilma H. Miller 1990: 1) การที่นักเรียนจะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้นั้น นักเรียนจำเป็นต้องใช้ความคิดในการอ่าน ใช้ความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ผนวกกับความรู้ใหม่ที่ได้รับจากการอ่านเรื่องนั้น มาช่วยตัดสินใจ ความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้เห็นในเรื่องนั้นคืออะไร (Eddie C. Kennedy 1981

: 192) ริชาร์ด ซี แอนเดอร์สัน (Richard C. Anderson 1985: 372-375) ได้ให้ความคิดเห็นว่า ผู้ที่จะเข้าใจในการอ่านต้องใช้ความสามารถทางภาษาหลายระดับพร้อมกัน คือ ตั้งแต่ระดับตัวอักษรหรือระดับคำไปจนถึงระดับโครงสร้างไวยากรณ์ และระดับความหมายเพื่อค้นหาความหมายของสิ่งที่อ่าน เช่นเดียวกับ เดวิด เอส เทย์เลอร์ (David S. Taylor 1985: 165) ได้กล่าวถึงผู้อ่านที่มีความเข้าใจในการอ่านว่า ผู้อ่านเหล่านั้นใช้ความรู้เดิมในการทำนายความหมายภายในปริบท จากความคิดเห็นของนักการศึกษาเหล่านี้ จึงพอสรุปได้ว่าการที่นักเรียนจะเข้าใจสิ่งที่อ่านนั้น นักเรียนจะต้องสามารถใช้ความรู้ความสามารถทางภาษาและความรู้เดิมของตนผนวกกับความรู้ใหม่ ในการตีความเนื้อเรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผลและตรงตามความต้องการของผู้เขียน

เกี่ยวกับการคิดและการอ่านนั้น รัสเซล จี สตาอเฟอร์ (Russell G. Stauffer 1975: 3-26) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า การคิดเป็นส่วนที่ทำให้การอ่านประสบผลสำเร็จ กระบวนการคิดกับการอ่านเป็นสิ่งเดียวกัน คนที่อ่านตัวอักษรเฉย ๆ โดยไม่คิดไปด้วยนั้นจะไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน การได้คิดโดยเฉพาะการคิดทำนายเนื้อเรื่องหรือตั้งสมมุติฐานในการอ่าน ดิตหาข้อมูลมาสนับสนุนสมมุติฐานในขณะที่อ่านจะทำให้เข้าใจการอ่านอย่างมีเหตุผล เช่นเดียวกับความคิดเห็นของ สุมทร เช่น ชาวนิจ (2530: 9) ที่กล่าวถึงการคิดว่าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการอ่านเพราะการอ่านกับการคิดเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันและกันจนไม่อาจแยกจากกันได้ ผู้เขียนเป็นผู้สรุบทักษะความคิด ผู้อ่านจะเป็นผู้ถอดรหัสความคิดนั้น ๆ นอกจากนี้ เบธ เอ เฮอร์แมนน์ (Beth A. Hermann 1988: 24) ก็ได้กล่าวถึงการคิดว่าเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้อ่านรับเอาความหมายจากสิ่งที่อ่านได้ โดยเฉพาะการคิดอย่างมีเหตุผล วิธีสอนต่างๆ ที่ช่วยให้เด็กเรียนที่อ่านไม่เก่งได้รู้วิธีคิดในการอ่านเก่งจึงได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก

ในด้านความรู้เดิมของผู้อ่านนั้น เจมส์ โคดี้ (James Coady 1977: 7) ได้กล่าวว่าความรู้เดิมเป็นตัวแปรสำคัญที่ผู้สอนอ่านและผู้เรียนการอ่านพึงระมัดระวังที่จะไม่มองข้ามไป เพราะนักเรียนที่มีความรู้เดิมเกี่ยวกับประเทศเจ้าของภาษามาบ้างจะเรียนภาษาของประเทศนั้นได้เร็วกว่านักเรียนที่ไม่มีความรู้เดิม ซึ่งความรู้เดิมเกี่ยวกับประเทศเจ้าของภาษานั้นจะชัดเจนในเรื่องความยากของรูปประโยคที่นักเรียนอ่านได้ เพราะความรู้เดิมจะทำให้เด็กเรียนมีความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่าน เช่นเดียวกับ แพทริเซีย แอล คาร์เรล (Patricia L. Carrell 1984: 322) ที่ได้ให้ความคิดเห็น

เกี่ยวกับการอ่านและความรู้เดิมว่า ข้อความหรือเนื้อเรื่องต่าง ๆ จะไม่มีความหมาย โดยตัวของมันเอง แต่ความหมายจะเกิดขึ้นจากการตีความของผู้อ่าน โดยอาศัยข้อมูลและความรู้เดิมที่ผู้อ่านมีอยู่เป็นพื้นฐาน ถ้าผู้อ่านมีความรู้เพียงพอเกี่ยวกับเรื่องนั้น จะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ไม่ยาก

ลินน์ โรดส์ (Lynn Rhodes 1979 cited by Chang Ye-Ling and Dorothy J. Watson 1988: 3) กล่าวถึงสิ่งสำคัญที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจในการอ่านอย่างหนึ่ง นั่นคือการทำนาย โรดส์ (Rhodes) ชี้ให้เห็นว่าการทำนายเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่อง กล่าวคือ ในการอ่านผู้อ่านจะคาดหวังหรือทำนายสิ่งที่จะพบได้จากการอ่าน จากนั้นผู้อ่านจะอ่านเพื่อพิสูจน์คำทำนายของตน ถ้าการทำนายถูกต้องผู้อ่านจะเกิดความเชื่อมั่นในการทำนาย แต่ถ้าผู้อ่านไม่พบหลักฐานสนับสนุนการทำนาย ผู้อ่านก็จะเปลี่ยนหรือเลิกคำทำนายดังกล่าว เช่นเดียวกับ ริชาร์ด ที. แวกคา (Richard T. Vacca 1981: 103) ที่กล่าวถึงการทำนายว่า การทำนายนั้นผู้อ่านคิดเกี่ยวกับเนื้อเรื่องก่อนที่จะอ่าน ผู้อ่านต้องคำนึงถึงสิ่งที่ตนมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่จะอ่าน ซึ่งความรู้นี้อาจได้มาจากการศึกษาหรือจากประสบการณ์เดิม ผู้อ่านจึงจะสามารถทำนายเรื่องอย่างมีเหตุผลได้ นอกจากนี้การทำนายยังสามารถกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นได้เป็นอย่างดี และความอยากรู้อยากเห็นทำให้นักเรียนอ่านเรื่องอย่างมีจุดหมาย

จะเห็นได้ว่าความสามารถทางภาษา ความคิด ความรู้เดิม และการทำนาย ล้วนเป็นส่วนสำคัญสำหรับความเข้าใจในการอ่านทั้งสิ้น ฉะนั้นกลวิธีสอนอ่านที่จะช่วยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องได้เข้าใจควรเป็นกลวิธีที่มุ่งเน้นในเรื่องดังกล่าวมาแล้ว

รัสเซลล์ จี. สตอเฟอร์ (Russell G. Stauffer 1975: 31-71) ได้เน้นความสำคัญของการคิดทำนายในการอ่าน และได้พัฒนากลวิธีการสอนอ่านชื่อ "กลวิธีชี้้นำการคิดในการอ่าน" (Directed Reading-Thinking Technique) ขึ้น ซึ่งกลวิธีชี้้นำการคิดในการอ่านนี้เน้นกระบวนการคิด สตอเฟอร์ (Stauffer) เชื่อว่าการอ่านคือการคิด (reading is thinking) นักเรียนมีหน้าที่คิดทำนาย (predict) เนื้อเรื่องที่ครูให้อ่าน จากนั้นอ่านเพื่อหาคำตอบจากที่คิดทำนายไว้ แล้วพิสูจน์คำตอบ (test answers) นั้น ส่วนครูมีหน้าที่กระตุ้นให้เกิดการคิด (activate thought) เร้าให้คิด (agitate thought) อย่างมีเหตุผล และให้นักเรียนหาหลักฐานมาพิสูจน์ (require evidence)

สตอฟเฟอร์ (Staufner) เชื่อว่าเมื่อนักเรียนได้คิดอย่างมีเหตุผลในการอ่านแล้ว นักเรียนย่อมเข้าใจการอ่านอย่างแท้จริง กลวิธีชี้นำการคิดในการอ่านของสตอฟเฟอร์ (Staufner) นี้ได้มีผู้ให้ความคิดเห็นสนับสนุนไว้หลายท่าน เช่น ริชาร์ด ที. แวกคา (Richard T. Vacca 1981: 164-167) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับกลวิธีชี้นำการคิดในการอ่านว่า เป็นกลวิธีที่ทำให้นักเรียนเกิดความตระหนักใคร่ครวญในเรื่องที่อ่าน โดยครูใช้การกระตุ้นด้วยกระบวนการทำนาย การพิสูจน์ การตัดสินใจ และสุดท้ายคือการขยายความคิดให้กว้างไกลออกไป ครมืหน้าที่ชี้นำการอ่านและเร้าการคิด ดังนั้นครูควรตั้งคำถามปลายเปิดหรือคำถามชี้แนะ (open-ended and/or directive questions) บรรยากาศที่เกิดขึ้นระหว่างการตั้งคำถามเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของกลวิธีสอนอ่านวิธีนี้ ครูต้องเป็นผู้คอยสนับสนุนและกระตุ้นนักเรียน ไม่ขัดขวางการมีส่วนร่วมอย่างมีอิสระของนักเรียน ไม่ปฏิเสธคำทำนายใด ๆ ที่นักเรียนเสนอขึ้นมา เพื่อให้เด็กมีความกล้าที่จะแสดงออกอย่างเต็มที่และเพื่อให้การเรียน-การสอนไม่เฉื่อยชา

มาร์กาเร็ท แอน โรเชค (Margaret Ann Richek 1987: 632-636) กล่าวถึงกลวิธีชี้นำการคิดในการอ่านว่า เป็นกลวิธีสอนที่ทำให้เด็กตระหนักในเรื่องตัวแนะ (clues) ทางด้านไวยากรณ์ เช่น มาลา (mood) น้ำเสียง (tone) คำอุปมา อุปมัย โดยนักเรียนค้นหาตัวแนะเหล่านี้เพื่อตั้งคำทำนายและพิสูจน์คำทำนายจนทำให้การอ่านประสบผลสำเร็จ เมื่อพิจารณากระบวนการอ่านแล้วจะพบว่าผู้อ่านที่อ่านเก่งจะคิดสร้างความหมายของเนื้อเรื่องขึ้นในใจของเขาในขณะที่อ่าน และเพื่อให้ความหมายเชื่อมโยงกัน ผู้อ่านที่ดีจะต้องรู้จักตั้งคำถามที่ควรจะถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง ดังนั้นในกลวิธีชี้นำการคิดในการอ่าน ครูจึงพยายามชี้แนะนักเรียนให้รู้จักคิดตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในลักษณะเป็นการทำนาย ความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับความคิดของ เดนิส เนสเซล (Denise Nessel 1989: 55-58) ที่กล่าวถึงกลวิธีชี้นำการคิด - ในการอ่านว่า เป็นกลวิธีที่ทำให้เด็กมีส่วนร่วมในการอ่านและมีการคิดในระดับที่สูงขึ้น โดยในการสอนด้วยกลวิธีชี้นำการคิดในการอ่านนี้ ครูตั้งใจหลีกเลี่ยงไม่บอกนักเรียนว่าจะได้อ่านเรื่องอะไร แต่กลับให้นักเรียนทำนายเนื้อเรื่องจากตัวแนะที่มีไว้ให้ กลวิธีนี้ทำให้นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น นักเรียนจะอ่านเนื้อเรื่องเพื่อหาหลักฐานมาสนับสนุนหรือล้มเลิกคำทำนายของตน การอ่านของนักเรียนไม่ใช่เป็นการอ่านเพื่อตอบคำถามของครู การที่นักเรียนพยายามที่จะทำนายสิ่งที่จะเกิดขึ้นในเรื่องจากตัวแนะที่ครูแนะให้ เขาจะ

ต้องคิดอย่างมีเหตุผลถึงความเป็นไปได้ของแนวทางของเรื่อง เมื่อเขาอ่านและทำนายเรื่องต่อไปเขาสามารถใช้ความรู้เดิมของเขา และสิ่งที่ปรากฏในเรื่องมาตั้งสมมุติฐานได้ ครูที่ใช้กลวิธีชี้นำการคิดในการอ่านจะรับและชมความคิดของนักเรียน ไม่ว่าจะการทำนายของเขาจะถูกหรือผิดก็ตาม บทเรียนไม่ใช่ "เกมคำตอบที่ถูกต้อง" อีกต่อไป เพราะครูกระตุ้นการคิดโดยถามคำถามที่ต้องการการพิสูจน

นอกจากกลวิธีชี้นำการคิดในการอ่านแล้ว ยังมีกลวิธีที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่อ่านได้อีกกลวิธีหนึ่งคือ กลวิธีชี้นำการอ่าน (Directed Reading Technique) เวย์น ออตโต โรเบิร์ต รูด และ ดิกซี ลี สปีเกิล (Wayne Otto Robert Rude and Dixie Lee Spiegel 1979: 239-241) กล่าวถึงกลวิธีชี้นำการอ่านนี้ว่า เป็นกลวิธีการสอนอ่านที่ครูแนะนำเรื่องที่จะอ่านให้นักเรียนทราบก่อนทำการอ่าน และชี้นำให้นักเรียนอ่านอย่างมีจุดประสงค์โดยการตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน แล้วให้นักเรียนอ่านคำถาม จากนั้นจึงให้นักเรียนอ่านเรื่องเพื่อหาคำตอบของคำถามเหล่านั้น

ลี กันเดอร์สัน (Lee Gunderson 1991: 8-9) กล่าวถึงกลวิธีชี้นำการอ่านว่า เป็นกลวิธีสอนที่เริ่มต้นจากการปูพื้นความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านให้นักเรียนก่อน ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีดีมากเพราะนักเรียนจะอ่านเรื่องได้เข้าใจต้องมีพื้นความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นเสียก่อน พื้นความรู้ อาจจะเป็นความรู้หรือประสบการณ์ที่เกี่ยวกับเรื่องนั้น จากนั้นครูสอนศัพท์ใหม่ให้นักเรียน แล้วให้นักเรียนอ่าน แต่ก่อนจะให้อ่านครูต้องให้นักเรียนอ่านอย่างมีเป้าหมายโดยครูตั้งคำถามให้นักเรียนก่อน เมื่อนักเรียนอ่านเนื้อเรื่องเสร็จแล้วครูให้นักเรียนตอบคำถามเพื่อประเมินผลความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน

กลวิธีชี้นำการคิดในการอ่านและกลวิธีชี้นำการอ่านนี้มีผู้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลของการให้นักเรียนทำนายเนื้อเรื่องก่อนอ่าน กับการใช้คำถามของครูเป็นจุดประสงค์ในการอ่าน ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่ได้คะแนนการอ่านต่ำ คือ เจมส์ วิลเลียม ฮันท์ (James William Hunt 1987: 617) ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้มาจากการสุ่มตัวอย่างนักเรียนของโรงเรียนแห่งหนึ่งในรัฐหลุยเซียนา โดยเลือกสุ่มนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกันจากการทดสอบทักษะพื้นฐานมา 2 กลุ่ม อายุเฉลี่ยของนักเรียน เท่ากับ 15 ปี ได้นักเรียนเข้าร่วมในการวิจัย 18 คน ทำการทดลองสอนอ่านโดยให้นักเรียน 9 คนเรียนการอ่านด้วยกลวิธีชี้นำการคิดในการอ่านที่ครูให้นักเรียนตั้งคำถามทำนายก่อนการอ่าน และอีก 9 คนเรียนการอ่านด้วยกลวิธีชี้นำการอ่านที่ครูตั้งคำถามเป็นจุดประสงค์การอ่านให้ นักเรียนทุกคนได้รับการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งในด้านความเข้าใจในการอ่านตามตัวอักษร และความเข้าใจจากการอ้างอิง ระหว่างนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม และพบว่า การให้นักเรียนทำนายเรื่อง มีประสิทธิภาพในการทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านดีกว่าการตั้งคำถามของครู

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูสอนวิชาภาษาอังกฤษจึงมีความประสงค์ที่จะทำการวิจัย โดยการนำกลวิธีสอนอ่านทั้งสองกลวิธีดังกล่าวมาทดลองสอนทักษะอ่านภาษาอังกฤษให้แก่แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในไทย เพื่อศึกษาผลของกลวิธีทั้งสองที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน การที่เลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก็เพราะนักเรียนระดับชั้นนี้ได้เรียนทักษะการอ่านมามาก และมีทักษะในการอ่านมากพอที่จะอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีทั้งสองกลวิธีนี้ได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้กลวิธีชี้นำการคิดในการอ่านที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สมมุติฐานการวิจัย

จากผลการวิจัยของ เจมส์ วิลเลียม ฮันท์ (James William Hunt 1987: 617) ที่ทำการเปรียบเทียบผลของกลวิธีชี้นำการคิดในการอ่าน และกลวิธีชี้นำการอ่านที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่ได้คะแนนการอ่านต่ำ และพบว่าความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยกลวิธีชี้นำการคิดในการอ่าน ดีกว่าความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยกลวิธีชี้นำการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยกลวิธีชี้นำการคิดในการอ่าน ซึ่งเน้นการให้นักเรียนคิดทำนายเรื่องโดยใช้ความรู้เดิม จะมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีชี้นำการอ่าน ที่ครูตั้งคำถามเป็นจุดประสงค์การอ่านให้นักเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนวิทย์ - คณิต ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา
2. ตัวแปรที่ต้องการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้
 - 2.1 ตัวแปรอิสระคือ กลวิธีชี้นำการคิดในการอ่าน และกลวิธีชี้นำการอ่าน
 - 2.2 ตัวแปรตามคือ ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. กลวิธีชี้นำการคิดในการอ่าน (Directed Reading-Thinking Technique) หมายถึงกลวิธีการสอนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษที่ครูชี้นำการคิดโดยการตั้งคำถามให้นักเรียนคิดทำนายเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านอย่างมีเหตุผล แล้วให้นักเรียนอ่านเพื่อหาหลักฐานจากเนื้อเรื่องมายืนยัน หรือพิสูจน์คำทำนายนั้น
2. กลวิธีชี้นำการอ่าน (Directed Reading Technique) หมายถึงกลวิธีการสอนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษที่ครูชี้นำการอ่านโดยการตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียนจะอ่าน แล้วให้นักเรียนอ่านเพื่อหาคำตอบของคำถามดังกล่าว
3. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึงการที่ผู้อ่านสามารถรับเอาความหมายของสิ่งที่อ่านได้ตรงตามความประสงค์ของผู้เขียน โดยผ่านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิม และความสามารถในการตีความของผู้อ่าน กับตัวอักษร ซึ่งวัดได้จากคะแนนที่นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หมายถึงนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นถัดจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางให้ผู้บริหาร หรือหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ นักวิจัยนำ-
การคิดในการอ่านไปจัดอบรมเพื่อเผยแพร่ความรู้ให้แก่ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ
2. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษนำกลวิธีนี้มาใช้ในการอ่าน
ไปใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ
3. เป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการสอนอ่านวิชาภาษาอังกฤษต่อไป

